

Anul XV, Nr. 370

13 februarie 2022

Duminica a XXXIII-a după Rusalii

- a vameșului și fariseului-

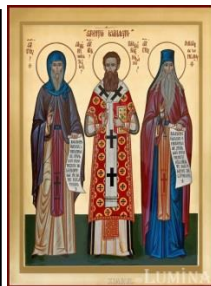
Parohia Vovidenia Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -

ISSN 2734 - 892X ISSN – L 2734 – 892X

2022 - „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului“ și „Anul comemorativ al sfinților isihăști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț“

„Fiule Timotei, tu mi-ai urmat în învățătură, în purtare, în năzuință, în credință, în îndelungă-răbdare, în dragoste, în stăruință, în prigonirile și suferințele care mi s-au făcut în Antiohia, în Iconiu, în Lистра; câte prigoniri am răbdat!, și din toate m-a izbăvit Domnul. Și toți care voiesc să trăiască în chip cucernic întru Hristos Iisus, vor fi prigoniți. Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși. Tu, însă, rămâi în cele ce ai învățat și de care ești încredințat, deoarece știi de la cine le-ai învățat, și fiindcă de mic copil cunoști Sfintele Scripturi, care pot să te înțeleptească spre mântuire, prin credința cea întru Hristos Iisus“.

(II Timotei III, 10-15)

„Zis-a Domnul pilda aceasta: Doi oameni s-au suit la templu ca să se roage: unul era fariseu și celălalt vameș. Fariseul, stând drept, așa se ruga în sine: Dumnezeule, Ți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedreți, preadesfrânați, sau ca și acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig. Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului! Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța“.

(Luca, XVIII, 10-14)

DESPRE INUTILITATEA PREOȚILOR

„Oamenii cred că a fi preot e o meserie. Cineva care poate se trezește dimineța și e convins că poate amenaja o tarabă pentru a vinde cuvinte, binecuvântări și iconițe. Oamenii cred că a fi preot e ceva ieșit din comun. Cineva care cu greu e prezent în mijlocul problemelor reale ale vieții și de aceea se refugiază în vreun veșmântar.

Toată lumea știe că, uneori, cu scuza de a-L iubi pe Dumnezeu în cele din urmă riscăm să nu mai iubim pe nimeni.

Dar, de asemenea, e adevărat că uneori îți dai seama că l-ai întâlnit pe Dumnezeu pentru că nu poți să nu-i iubești pe toți.

Iar a iubi nu este o meserie, înseamnă să te simți responsabil.

A fi preot nu este o meserie. Este același lucru care se întâmplă cu cei care se pierd din dragoste: nu mai există calcul, ci doar dorința îndărătnică de a nu pierde firul ghemului pe care crezi că l-ai găsit în cineva sau în ceva.

Unii cred că e suficient să se îmbrace în reverendă și gata. Dar reverenda nu funcționează decât dacă în ea se află un om, cel care știe că este cel mai mizerabil dintre toți, și totuși a fost ales, și totuși a fost iubit. Și cât de greu este să accepți greutatea acelei reverende, care astăzi pare mult mai murdară de trădarea celui care ar fi trebuit să iubească și, în schimb, s-a folosit doar de ea.

Dar contează prea puțin dacă purtând-o trebuie să iei asupra ta josnicia altora. Nu te faci preot pentru a fi apreciat. Te faci preot pentru a deveni slujitor inutil, așa cum a spus Iisus. Slujitori inutili full time! Slujitori fără profit. Slujitori gratuit. Iubirea salvează doar dacă e gratuită. Acesta este scopul oricărei iubiri adevărate: să iubești fără să aștepti răsplata iubirii. Iubire fără niciun fel de câștig. Iubire pur și simplu. Așa cum face o mamă, un tată, un prieten adevărat sau oricine face lucrurile din iubire.

Ca în aceste vremuri grele, susținuți de dragostea medicilor, a asistentelor, bărbați și femei ascunși de reverende improvizate din polipropilenă și măști.

Iubirea, atunci când este dezinteresată, face minuni. De aceea un preot are sens. Pentru că el este pus acolo, în mijlocul oamenilor, pentru a le reaminti că există ceva pentru care merită să trăiești, să lupți și, în

unele cazuri, chiar să pierzi. E acolo pentru ca fiecare să aibă dreptul de a-i fi frică de viață, de moarte, de lucrurile bune și rele care se întâmplă și care, de multe ori, sunt mai mari decât puterea noastră și tocmai de aceea ne dau peste cap.

Dar a avea dreptul să-ți fie frică nu înseamnă să o lași să decidă în locul tău. Cine te iubește nu-ți spune că nu vei suferi vreodată, că nu vei greși niciodată, că nu îți va fi frică de lucrurile care ți se vor întâmpla, dar îți spune că poți trăi totul, accepta totul, înfrunta totul. Și ți-o spune pentru că e cu tine. Prezența lui este argumentul cel mai convingător, nu cuvintele lui, nu raționamentele lui, și nici recomandările lui.

Devii preot pentru a fi o prezență. Devii preot pentru a face vizibil ceea ce este invizibil. Așa cum se întâmplă pe altar. Ca atunci când cineva ascultă, fără pretenții, fără să judece. Ca atunci când strângi o mână pentru a dăruia putere. Ca atunci când iei în brațe un copil care plânge, sau mângâi fruntea unui muribund.

A fi preot nu este o meserie, e o modalitate inutilă de a iubi. La fel de inutilă ca orice iubire. La fel de inutilă ca aerul“.

(pr. Luigi Maria Epicoco, preluare de la Francisc Dobos, 10 februarie 2022)

CUNOAȘTEREA

„Ce rost mai are să știe absolvenții teorema lui Pitagora, volumul sferei, scrisul și cititul, Creangă și Eminescu, franceză ori spaniolă, mecanisme simple și vectori, compoziția chimică a materiei, viața plantelor și animalelor, Renașterea și umanismul, marile descoperiri geografice, deosebirea dintre Munții Alpi și Munții Anzi sau dintre limba latină și America Latină?

Există mulți oameni astăzi, mai ales dintre reprezentanții noilor generații, care nu simt nici un fel de handicap în lipsa lor de cultură, în ignoranța lor, în mintea lor vidată în mod intenționat și care – educați pentru contingent și obișnuiți cu trăirea clipei – vor ca în școală să se dobândească nu cunoștințe, ci numai deprinderi, numai tehnici de viațuire și de supraviețuire, numai modalități de adaptare la mediu.

Adaptarea omului la viața curentă pe care o trăiește nu s-a făcut niciodată prin discipline practice care să le excludă pe cele considerate „teoretice“, ci prin teorie serioasă care să explice bine viața cotidiană.

De aceea, a spune că matematica este inutilă, fiindcă elevii nu vor folosi niciodată în viață integralele sau limitele este un nonsens. Matematica este

prezentă în toate fibrele omului contemporan, în toate evenimentele vieții cotidiene, dar ea trebuie studiată în școală ca să poată fi folosită. Altminteri devin problematice chiar măsurarea unui teren, exprimarea unui procentaj, regula de trei simplă sau transformarea hectarelor în kilometri pătrați.

Veți spune că toate astea le face acum computerul. Fals! Le face omul cu ajutorul computerului, iar dacă omul face acest lucru în mod mecanic, fără să înțeleagă și să poată explica ce face, atunci omul contemporan a ajuns deja un mecanism, încetând să mai fie om.

La literatură, un elev nu mai poate citi toate romanele importante ale omenirii sau ale românilor și nici nu mai acceptă să preia mecanic opiniile criticilor și istoricilor literari și să le învețe pe de rost. Dar asta nu-i dă cuvânt să spună că literatura secolului al XIX-lea – de exemplu – este desuetă și să pretindă în programele școlare texte sportive, reportaje despre catastrofe naturale, regulamente și instrucțiuni etc. în locul textelor literare.

Lectura clasică se poate completa cu filmul inspirat din literatură (și se poate îmbina arta literară cu arta cinematografică). În locul textelor plicticoase din criticii consacrați, se pot face dezbateri și se pot ghida elevii spre descoperirea de către ei înșiși a sensurilor unui text literar. Dar nu se poate înlocui textul literar cu textul banal!

Firește, anii au trecut și școala este obligată să țină pasul cu viața, dar nu aruncând peste bord valorile reale în favoarea unora iluzorii. Iar programele europene, naționale sau locale de educație sunt foarte importante, dar nu de ele ducem lipsă în primul rând, ci de aplicarea legilor existente, de scoaterea educației din statutul de cenușăreasă, de tratarea cu seriozitate a școlii. Altminteri, vom distruge fără bombe și pandemii, dar pas cu pas, acest popor“.

(Ioan-Aurel Pop, Președintele Academiei Române, preluat)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: str. Al. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro